

endnu. Jeg tror, at en Tvangslov paa Hæstevæsenets Omraade ikke er meget forhastet. Man har i en lang Aarrække været forberedt paa at se at komme bort derfra, men vi se jo, at der endnu er Noget tilbage, og det er jo blevet gjort gjældende i den Lovgivende Forsamling, at der vil blive Noget tilbage, som vil nødvendiggjøre en Tvangsafsløsningslov.

P. Pedersen: Det har undret mig Noget at høre den stærke Modstand, som er reist imod de tre Lovforslag, der ere blevne behandlede her i Thinget i de senere Dage, men ikke mindst har det undret mig at høre den Modstand, der er reist netop imod det Lovforslag, vi behandle her idag. Hvad kunde synes mere rimeligt, end at man giver Arvefæsterne Udgang til at faae disse Afgifter indløste paa rimelige Vilkaar, og jeg ser ikke, at det ret vel kan paastaas, at de Vilkaar, der ere stillede i dette Lovforslag, ere saadanne, at man kan sige, at Arvefæsterne ville faae en absolut Fordel ved Indløsningen. Det staar ialtfald meget tvivlsomt for mig. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), som havde Ordet først idag, udtalte i sit videnskabelige økonomiske Foredrag, at, naar man talte om Begrebet „Fri Jord i fri Mands Haand“, vilde man komme til at tænke paa, at Jorden skulde fritages for alle Afgifter, men hvem forlanger det? Her er kun Tale om, at man ved Lov tillader, at de Eiendomsbesiddere, der sidde under Arvefæste, kunne paa rimelige Betingelser indløse den faste Afgift, som hviler paa deres Eiendomme. Det er det simple Spørgsmaal, som her foreligger. Naar jeg nu ser paa det Standpunkt, som de ærede Herrer fra den anden Side indtage, forekommer det mig, at det staar i besynderlig Modfætning til den Interesse, som de vise for saa mange andre Spørgsmaal. Det forekommer mig, at Landbosforholdene i det Hele taget blive noget stedmoderligt behandlede. Kaster man sit Blik paa Finantsloven, vil man se, at de Formaal, som der opstilles, gaa sjældent i den Retning, som jeg her tillader mig at antyde. Det er sjældent, at man paa Finantsloven, ialtfald i nogen væsentlig Grad, støtter Landbosstanden. Jeg skulde ikke have fremsat disse Bemærkninger eller være kommen med nogen Anke, naar det ikke var, fordi det forekom mig, at den Uvillighed, som synes at være tilstede fra den anden Side, tyder paa, at man ikke har den Interesse for Landbosforholdenes Udvikling paa den Maade, som jeg mener, at enhver Samfundsbürger burde og kunde se ikke kan være skadelig i nogen som helst Retning.

Dette er, synes jeg, for stærkt fremtrædende her. Det er mærkeligt nok, som det tidligere er bemærket — jeg tror, det blev udtalt af det ærede Medlem for Stege (Bojfen) — at det ærede Medlem, der først havde Ordet idag fra den anden Side, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) baade synes at være betænkelig over, at Arvefæsterne fik disse Afgifter afløste for billigt, og paa den anden Side urgerede, at det vel ikke kunde have videre Interesse for Arvefæsterne at faae Afgifterne afløste paa saadanne Betingelser. (Scharling: Det har jeg ikke sagt.) Jeg tror ikke, jeg tager feil, men det er naturligvis muligt, at jeg ikke ganske har hørt denne Uttring nøie. Jeg gjentager, at uagtet jeg ikke indser, at der kan være nogen videre materiel Fordel for Arvefæsterne ved at afløse disse Afgifter, staar det for mig, som om der dog maasse kunde være Tilbøielighed til, forsaavidt det staar i deres Magt, at komme ud af det Forhold, hvori de staa, og det er allerede tilstrækkelig Grund for mig til, at jeg vil kunne og ogsaa vil stemme for et saadant Lovforslag. Vel veed jeg, at det ikke vil faae praktisk Betydning for Diebliffet, thi den høitærede Indenrigsminister har jo udtalt, at han ikke vil have Noget med denne Lov at gøre. Jeg haaber imidlertid, at Folke-thinget vil vedtage Loven, naturligvis med de Forandringer, som man efter nærmere Overveielse vil finde det ønskeligt at gjøre. Det er mig ikke saa meget om at gjøre, om der bliver foretaget enkelte Forandringer i Realiteten, det være sig nu i Favn af Arvefæsterne eller af Afgiftseierne, naar de kun ere rimelige, men hvad der er mig om at gjøre er, at der ved Lov aabnes Udgang til, at man bliver sat istand til at frigjøre sig for disse Afgifter. Det forekommer ogsaa mig, at man er gaaet tilbage i den Liberalitet overfor dette Forhold, som saavel dette Thing og Rigsdagen som ogsaa den høie Regjering i 1871 viste. Dengang var der jo aabnet Udgang til at faae afløst lignende Hæstelser. Den Lov, de da blev givne, fik en Varighed af fire Aar; hvorvidt den har haft en meget stor praktisk Betydning, skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme. I det Amt, hvor jeg bor — det er jo netop det Amt, hvor Arvefæsterne ere talrigt — tror jeg, at ikke saa mange benyttet Leiligheden til at faae disse Afgifter afløste. Dog skal jeg bemærke, at det ikke gjælder saa meget for Arvefæstefugterne i deres hele Omfang som for en speciel Del, det saakaldte Høverivederlag. Jeg veed, at den nævnte Lov er benyttet meget til at faae disse Afgifter afløste, og Grunden til, at den ikke er benyttet i samme